

Kočkod, Klok a Konip se kamarádili, protože to byli skokani. Konip navíc ještě letec. Kočkod se občas vozil na Klokovi a Konipa museli věčně někde hledat. Byl nejmenší a nejzbrklejší. Stále skákali jeden přes druhého a třetí přes prvního, že v klidu byste je viděli jen při obědě. Jak utržení z ocasu tékali z místa na místo a ptakopysk se smál: „Až vy tři zmoudříte, tak já se nechám přejmenovat!“

Vtom BUCH! Něco hnédého mu spadlo na hlavu... Hop a skok a Klok, Kočkod a Konip byli u něj.

„To chce masáž,“ řekl Klok a začal hledat srdce, ale nemohl se vyznat v jeho komickém těle...

„To chce umělé dýchání,“ řekl Kočkod, ale neměl na to pýsk...

„To chce něco jiného,“ řekl Konip a pošimral Ptakopyskovo břicho...

„Kuš,“ ozvalo se z pýsku, „co se děje?“

„Už nic,“ řekl Kočkod, „nemohli jsme tě probudit!“

„Co je tohle?“ ukázal Klok na to hnédé na zemi.

„Ach, už zase? Občas mi spadne na hlavu ananas,“ bručel omráčený Ptakopysk.

„ANANAS?“

„Doporučuji,“ poradil malátný Ptakopysk, „chutná výtečně.“

„Jak se podělíme?“ zvolal Kočkod.

„No to je přece jasné!“ vykřikl Konip a snědl první sousto. Byl vždycky ze všech nejrychlejší. Po něm si vzal Kočkod a nakonec Klok. Mlaskali a líbovali si, až jim sliny lítaly.

A pak se stalo něco tajemného: Jako by je ananas osladil ladností. Jejich skoky byly náhle vláčné a rázem se dali do půvabného tance.

Na památku toho ananasu se přejmenovali: Konipan. Kočkodan. A Klokas.

„No to jsem blázen,“ divil se Výdrapus – dříve Ptakopysk.

Nebo to snad mohlo dopadnout jinak?